

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ขณะที่โลกปัจจุบันกำลังก้าวเข้าสู่หัสวรรษใหม่ กระแสของสังคมโลกที่ปรากฏชัดเจน คือ ระบบข้อมูลข่าวสารที่เกิดขึ้นอย่างกว้างขวางรวดเร็วและมากมายในทุกด้าน โดยเฉพาะความรู้และวิทยาการจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนแทบจะทุกนาที ในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีความสำคัญอย่างยิ่งเนื่องจากเป็นภาษานานาชาติที่ถูกนำมาใช้เพื่อการสื่อสารข้อมูลข่าวสารและวิทยาการต่าง ๆ ดังจะเห็นได้จากพจนานุกรมภาษาอังกฤษโลกฉบับไมโครซอฟท์ เอ็นคาร์ตา (Microsoft Encarta World English Dictionary, cited in Somsak Prissanananthakul, 2000: 1) ที่ระบุว่า "80 เปอร์เซ็นต์ของข้อมูลที่เก็บไว้ในคอมพิวเตอร์ของโลก และ 85 เปอร์เซ็นต์ของโฮมเพจทางอินเทอร์เน็ตเป็นภาษาอังกฤษ และภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาที่หนึ่งของจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตประมาณ 70 เปอร์เซ็นต์"

สังคมไทยในหัสวรรษใหม่เป็นสังคมหนึ่งที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการติดตามข้อมูลข่าวสารตลอดจนวิทยาการใหม่ ๆ เพื่อก้าวให้ทันกับกระแสการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของโลก และในขณะเดียวกัน คนไทยมีโอกาสนับคนต่างชาติมากขึ้น นอกจากภาษาอังกฤษจะเป็นสื่อกลางที่คนไทยใช้ติดต่อกับบุคคลเหล่านี้ ภาษาอังกฤษยังมีอีกบทบาทหนึ่งในฐานะการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมอีกด้วย กล่าวคือ คนไทยได้มีโอกาสสัมผัสกับวัฒนธรรมอื่น ๆ ที่แตกต่างกัน และคนไทยจำเป็นต้องเข้าใจวัฒนธรรมเหล่านี้ไว้เพราะความเข้าใจดังกล่าวจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการติดต่อด้านธุรกิจ หรือประสานงาน ในทุกวิชาชีพ (ภามณี ขจรบุญ, 2537: 8)

กระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษและความจำเป็นที่คนไทยต้องใช้ภาษาอังกฤษดังกล่าว จึงได้ปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยสอดคล้องกับสังคมที่เปลี่ยนแปลงเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้มีทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน สามารถติดต่อสื่อสาร รับข่าวสาร และพัฒนาภาษาเพื่อการศึกษาต่อ โดยเสนอนโยบายการเรียนการสอน

ภาษาอังกฤษใหม่ ซึ่งมีสาระสำคัญคือให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ 1 ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาเป็นต้นไป (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, 2539: ก)

ในบรรดาทักษะทั้ง 4 ทักษะที่ใช้เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนตามหลักสูตรใหม่นั้น ทักษะการพูดนับว่าเป็นทักษะที่สำคัญและมีผู้ให้ความสนใจมาก แครร์รอล (Carroll, 1977: 1) ให้ความเห็นว่าสำหรับผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่แล้ว ความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่ว และความสามารถในการเข้าใจภาษาที่พูดโดยเจ้าของภาษาเป็นความสามารถที่พึงประสงค์มากที่สุดโดยการอ่านและการเขียนมีความสำคัญรองลงไป ชอว์ (Shaw, 1983: 23) ซึ่งได้สำรวจทัศนคติของนักเรียนเอเชียที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษพบว่า ทักษะภาษาอังกฤษที่นักเรียนไทย สิงคโปร์และอินเดียต้องการเรียนมากที่สุด คือ ทักษะการพูด นอกจากนี้ ทักษะการพูดยังเป็นทักษะที่ช่วยเสริมสร้างพัฒนาทักษะอื่น ๆ ได้ ดังที่ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540: 167) กล่าวว่า "ผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นได้เข้าใจ และจะช่วยให้การอ่านและการเขียนง่ายขึ้นด้วย" กรมสามัญศึกษาของไทยก็ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนโดยเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาการพูด โดยทุกโรงเรียนต้องมีเป้าหมายว่า เมื่อนักเรียนจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แล้วจะต้องสนทนาภาษาอังกฤษได้ (กว้าง รอบคอบ, 2542: 10)

อย่างไรก็ตาม การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ผ่านมาปรากฏว่านักเรียนที่จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ยังไม่สามารถพูดโต้ตอบภาษาอังกฤษได้ (กว้าง รอบคอบ, 2542: 10) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยที่พบว่า ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยยังไม่อยู่ในระดับที่น่าพอใจ อาทิเช่น นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ 1 คือ ชั้นทักษะกลไกเท่านั้น (กาญจนา จงอุตสาห์, 2530: 58-61) และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับขั้นทักษะกลไกเช่นกัน (ศุภรัตน์ ภัทรานนท์, 2532: 56-58) นอกจากนี้ ผลสัมฤทธิ์ในทักษะพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนศิลปภาษา ในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 3 อยู่เพียงในระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ (ชวณี บุรีโสดม, 2542: 45) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของจิรวรรณ ธาณี (2542: 40) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ในทักษะพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนศิลปภาษา ในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 10 อยู่ในระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำเช่นกัน

ทัศนีย์ สวงวนสัจย์ (2535: 55-56) ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยว่า ในระดับเริ่มเรียน นักเรียนยังไม่เข้าใจภาษาอังกฤษ ไม่สามารถพูดได้ และออกเสียงไม่ถูกต้อง ฉะนั้น นักเรียนมักคิดว่ายาก ทำให้ไม่สามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ เมื่อถึงระดับกลาง ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ นักเรียนรู้สึกว่าจะไม่สามารถพูดตามที่ตนคิดได้หรือหากพูดก็พูดผิด นักเรียนระดับนี้มักจะคิดว่าตนน่าจะใช้ภาษาอังกฤษได้ เมื่อไม่เป็นดังที่คิดจึงผิดหวัง สำหรับระดับสูงนั้น ปัญหาที่พบคือ นักเรียนต้องการพูดต่อหน้าประชาชนแต่ยังขาดประสบการณ์จึงรู้สึกประหม่า กลัว

สาเหตุสำคัญอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนมีปัญหาด้านการพูดนั้นอาจเป็นเพราะการแก้ไขคำพูดของครู ซึ่งในการประชุมสัมมนาเกี่ยวกับการเรียนภาษาที่ซานฟรานซิสโก รัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ 25-29 สิงหาคม 2540 (อ้างถึงใน สงบ ลักษณะ, 2541: 1-2) ก็ได้กล่าวถึงปัญหานี้ว่า ครูที่สอนภาษามักแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษาที่เด็กแสดงออกมากเกินไป ดี และ ริดลีย์ (Lee and Ridley, 1999: 23) กล่าวว่า "การแก้ไขข้อผิดพลาดโดยครูนั้น นอกจากจะไม่ช่วยส่งเสริมความสามารถทางภาษาของผู้เรียนแล้ว อาจส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน เช่น ปัญหาด้านความมั่นใจ และการเสียหน้า เป็นต้น"

แท้ที่จริงแล้วความผิดพลาดต่าง ๆ ในการเรียนภาษาเป็นสิ่งปกติธรรมดาที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ข้อบกพร่องเหล่านี้ไม่ใช่ความผิดที่ร้ายแรง แต่เป็นกระบวนการของการเรียนรู้ภาษา กล่าวคือ ขณะที่นักเรียนพูดผิด เขาก็ได้เรียนรู้ไปด้วยว่าที่ถูกควรพูดอย่างไร ฉะนั้น ข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนกระทำจึงเป็นเพียงส่วนหนึ่งของกระบวนการของการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติซึ่งจะช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสมมากขึ้นอย่างเป็นธรรมชาตินั่นเอง (Lee and Ridley, 1999: 23) แต่ก็ได้ไม่ได้หมายความว่า ความผิดพลาดทางภาษาของผู้เรียนไม่จำเป็นต้องมีการแก้ไข โดยทั่วไปครูมักจะเป็นผู้แก้ไขความผิดพลาดทางภาษาของผู้เรียน ทั้งนี้เนื่องจากครูมีความสามารถทางภาษาดีกว่าผู้เรียน ครูย่อมมีความสามารถที่จะช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนได้ แต่มีผู้เชี่ยวชาญในวงการสอนภาษาหลายท่านเชื่อว่า การแก้ไขความผิดพลาดโดยเฉพาะการแก้ไขคำพูดของตัวผู้เรียนมีประโยชน์ต่อผู้เรียนมากกว่าการแก้ไขของครู ทั้งนี้เพราะการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองจะช่วยให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ในการเรียนรู้ด้วยตนเองซึ่งจะส่งผลต่อความสนใจ แรงจูงใจและความมั่นใจที่เพิ่มขึ้น (Lee and Ridley, 1999: 26) ฟาร์ช และ แคสเปอร์ (Faerch and Kasper, 1982: 73, cited in White, 1997: 335) ได้ตั้งข้อสังเกตถึงประโยชน์อย่างหนึ่งของการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองว่าการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองจะช่วยในเรื่องการ

รักษาหน้าผู้พูด กล่าวคือ ผู้พูดต่างมีประสบการณ์เป็นอย่างดีว่าคำพูดที่ล้มเหลวอาจทำให้ผู้พูดเสียหน้า แต่การแก้ไขคำพูดด้วยตนเองกลับจะช่วยกู้หน้าผู้พูดได้ นอกจากนี้ เคลปปิน และ โคนิกส์ (Kleppin and Königs, 1991, cited in Green and Hecht, 1993: 161) ได้สำรวจความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการแก้ไขคำพูดด้วยตนเอง พบว่าสามในสี่ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามต้องการให้มีการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองในชั้นเรียน

ตามปกติแล้ว เมื่อคนเราสนทนา ลักษณะตามธรรมชาติในการพูดภาษาที่หนึ่ง คือ ผู้พูดต้องพยายามให้ผู้อื่นเข้าใจตนเองโดยต้องพูดให้ชัดเจนและให้เหมาะสม เมื่อผู้พูดต้องสื่อสารในปริมาณที่มากและรวดเร็วในขณะที่ต้องวางแผนสิ่งที่ต้องพูดไปพร้อมกัน โอกาสที่จะเกิดข้อผิดพลาดนั้นย่อมมีมาก ฉะนั้น ผู้พูดจำต้องคอยตรวจสอบตนเองโดยการฟังคำพูดด้วยตนเองเพื่อเปรียบเทียบสิ่งที่ได้พูดออกไปกับสิ่งที่ต้องการสื่อ และเพื่อทำการแก้ไขหากจำเป็น (Rena Yoshida, 2000: 1)

ในขณะที่การเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้น ผู้เรียนต้องรับภาระเพิ่มขึ้นมากกว่าเจ้าของภาษา เนื่องจากความสามารถในการใช้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศของผู้เรียนยังไม่สมบูรณ์ ผู้เรียนจึงแก้ไขตัวเองบ่อยครั้งกว่าการแก้ไขตนเองในการใช้ภาษาแม่ซึ่งเป็นภาษาที่ได้เรียนรู้อย่างกว้างขวางมาแล้ว การแก้ไขคำพูดด้วยตนเองในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้นอาจนำไปสู่กระบวนการเรียนรู้ได้ (Green and Hecht, 1993: 152-153) วิลเลียมส์ (Willems, 1987: 355) ได้กล่าวถึงการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองว่าเป็นกลวิธีการใช้ภาษาแบบหนึ่งที่ผู้พูดใช้ในการสนทนาภาษาเป้าหมายที่ผู้พูดสร้างแผนการพูดขึ้นใหม่เมื่อคำพูดเดิมไม่สามารถสื่อสารได้ นอกจากนี้ ชาโมท์ และ คัพเพอร์ (Chamot and Kupper, 1989: 21) ยังพบว่า การแก้ไขคำพูดด้วยตนเองเป็นกลวิธีหนึ่งนำไปสู่การเรียนภาษาที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สำหรับในมุมมองทางการเรียนการสอนนั้น การแก้ไขคำพูดด้วยตนเองยังเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Autonomous Learning) เพราะการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองช่วยส่งเสริมความรับผิดชอบและความเป็นอิสระในการเรียนรู้ของตัวผู้เรียน (Green and Hecht, 1993: 161)

จะเห็นได้ว่าการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน ทำให้นักภาษาศาสตร์ประยุกต์ นักภาษาศาสตร์สังคม ครูสอนภาษาและนักภาษาศาสตร์จิตวิทยาในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมาสนใจศึกษาการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองอย่างกว้างขวาง และมีข้อค้นพบที่สำคัญ ๆ ดังนี้

แวน เฮสท์ (van Hest, 1996b: 1-5) จัดทำโครงการเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองกับความสามารถทางภาษา โครงการนี้ทำการวิเคราะห์พฤติกรรมกรรมการแก้ไขคำพูดในภาษาที่สองของผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวต่างชาติ 3 กลุ่ม ๆ ละ 10 คนที่มีระดับความสามารถทางภาษาที่สองแตกต่างกัน แวน เฮสท์ ได้แบ่งประเภทของการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้

1. การแก้ไขแบบแฝง (Covert (C-) Repair)
2. การแก้ไขข้อผิดพลาด (Error (E-) Repair) แบ่งออกเป็น
 - 2.1 การแก้ไขข้อผิดพลาดด้านการออกเสียง (Phonological Error (EF-) Repair)
 - 2.2 การแก้ไขข้อผิดพลาดประเภทหน่วยคำ (Morphological Error (EM-) Repair)
 - 2.3 การแก้ไขข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ (Lexical Error (EL-) Repair)
 - 2.4 การแก้ไขข้อผิดพลาดด้านวากยสัมพันธ์ (Syntactic Error (ES-) Repair)
3. การแก้ไขด้านความเหมาะสม (Appropriateness (A-) Repair) แบ่งออกเป็น
 - 3.1 การแก้ไขความเหมาะสมด้านคำศัพท์ (Appropriateness Repairs: Lexical (AL-) Repair)
 - 3.2 การแก้ไขความเหมาะสมโดยการแทรกคำเพิ่มขึ้น (Appropriateness Repairs: Insertion (AI-) Repair)

จากโครงการนี้พบความสัมพันธ์อย่างชัดเจนระหว่างพฤติกรรมกรรมการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองในภาษาที่สองกับระดับความสามารถทางภาษาที่สอง โดยมีการเปลี่ยนจากการแก้ไขระดับง่าย (การแก้ไขข้อผิดพลาดด้านการออกเสียงและการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์) ไปสู่การแก้ไขในระดับที่ซับซ้อนขึ้น (การแก้ไขความเหมาะสมด้านคำศัพท์) ตามระดับความสามารถทางภาษาที่สองที่เพิ่มสูงขึ้น

คอรัมอส (Kormos, 2000a: 343-384) ทำการเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองของผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวฮังการีที่มีอายุ 19-22 ปีจำนวน 30 คนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เรียนหลังการทำการกิจกรรมบทบาทสมมติ คอรัมอสได้จำแนกการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองเป็น 4 ประเภทใหญ่ ได้แก่

1. การแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูล (Different-Information (D-) Repair) แบ่งออกเป็น
 - 1.1 การแก้ไขโดยแทนที่ข้อความ (Message-Replacement (DM-) Repair)
 - 1.2 การแก้ไขข้อมูลที่ไม่เหมาะสม (Inappropriate-Information (DI-) Repair)
 - 1.3 การแก้ไขการเรียงลำดับผิด (Ordering-Error (DO-) Repair)
 2. การแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสม (Appropriacy (A-) Repair) แบ่งออกเป็น
 - 2.1 การแก้ไขระดับความเหมาะสมของข้อมูล (Appropriate-Level-of-Information (AL-) Repair)
 - 2.2 การแก้ไขการอ้างอิงที่กำกวม (Ambiguous-Reference (AA-) Repair)
 - 2.3 การแก้ไขศัพท์ให้สอดคล้อง (Coherent-Terminology (AC-) Repair)
 - 2.4 การแก้ไขให้เหมาะสมในเชิงปฏิบัตินิยม (Pragmatic-Appropriacy (AP-) Repair)
 - 2.5 การแก้ไขเพื่อปรับปรุงภาษาให้ดีขึ้น (Repair for Good Language (AG-) Repair)
 3. การแก้ไขข้อผิดพลาด (Error (E-) Repair)
 - 3.1 การแก้ไขข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ (Lexical-Error (EL-) Repair)
 - 3.2 การแก้ไขข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ (Grammatical-Error (EG-) Repair)
 - 3.3 การแก้ไขข้อผิดพลาดด้านการออกเสียง (Phonological-Error (EF-) Repair)
 4. การแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลี (Rephrasing (R-) Repair)
 5. การแก้ไขอื่น ๆ (Rest)
- ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองแตกต่างกันสำหรับการแก้ไขโดยรวม สำหรับการแก้ไขประเภทย่อยนั้นพบว่าพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดที่แตกต่างกันในประเภทการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์และการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์

ในปีเดียวกันนี้ คอรัมอส (Kormos, 2000b: 145-167) ได้ใช้เครื่องมือที่มีลักษณะคล้ายงานวิจัยข้างต้นของตน โดยมีการตัดประเภทการแก้ไขอื่น ๆ และปรับประเภทย่อยที่ 1.1 ของการ

แก้ไขคำพูดด้วยตนเองประเภทการแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูล กล่าวคือ ปรับจากการแก้ไขโดยแทนที่ข้อความ (Message-Replacement (DM-) Repair) เป็นการแก้ไขโดยละทิ้งข้อความ (Message-Abandonment (DM-) Repair) และเพิ่มตัวแปรคือเวลาที่ใช้ในการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองเพื่อศึกษาการใช้เวลาในการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษของผู้พูดภาษาอังกฤษชาวอังกฤษเรียนจำนวน 30 คนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษแตกต่างกัน 3 ระดับ คือระดับกลางขั้นต้น ระดับกลางขั้นสูง และระดับสูง จากการวิจัยพบว่า ระดับความสามารถของกลุ่มตัวอย่างส่งผลต่อเวลาที่ต้องใช้ในการแก้ไขด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ และการออกเสียง

จากความสำคัญของการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองและการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองในข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยการใช้การสังเกตพฤติกรรมแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและเรียนในแผนการเรียนที่แตกต่างกัน เพื่อช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนให้ดีขึ้น อีกประการหนึ่ง ยังไม่ปรากฏว่ามีงานวิจัยในประเทศไทยที่ทำการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ส่วนการที่ผู้วิจัยสนใจศึกษานักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เนื่องจากนักเรียนในระดับชั้นนี้ถือว่าเป็นขั้นสูงสุดในระดับมัธยมศึกษาได้ผ่านการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษมามากพอที่จะสื่อสารและแสดงพฤติกรรมแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง 5 ประเภท ได้แก่ การแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูล การแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสม การแก้ไขข้อผิดพลาด การแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลี และการแก้ไขอื่น ๆ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงและต่ำ
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ

คำสำคัญ

พฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

สมมติฐานของการวิจัย

คอรัมอส (Kormos, 2000a: 343-384) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการแก้ไขคำพูดด้วยตนเองของผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวฮังการีที่มีอายุ 19-22 ปีจำนวน 30 คนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษแตกต่างกัน 3 ระดับ ได้แก่ ระดับกลางขั้นต้น ระดับกลางขั้นสูง และระดับสูง ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษทั้ง 3 ระดับมีการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองแตกต่างกัน

จิรภา ยूरสวัสดิ์ (2535: 105) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนตามประเภทของงานเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครปฐม จำนวน 222 คน พบว่า องค์ประกอบความสามารถการเขียนด้านกลไกทางภาษาในการเขียนเรียงความแสดงความคิดเห็นด้วยตนเองตามหัวข้อที่กำหนดให้ของนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์แตกต่างกับแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาฝรั่งเศส แต่เนื่องจากทักษะเขียนเป็นทักษะส่งสาร (Productive Skill) เช่นเดียวกับทักษะพูด

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัยดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันมีพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่แตกต่างกัน
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนในแผนการเรียนแตกต่างกันมีพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพมหานคร

2. ตัวแปรที่จะศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่

1) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งจำแนกเป็นความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

2) แผนการเรียน ซึ่งจำแนกเป็นแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

3. การวิจัยครั้งนี้มีได้คำนึงถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ที่อาจเกี่ยวข้องกับตัวอย่างประชากร เช่น เพศ วัย ความสนใจพิเศษ สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ วิธีสอนของครูตลอดจนสภาพแวดล้อมอื่น ๆ

4. นักเรียนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษหลัก 15 อยู่ในระดับดี คือ มีคะแนนตั้งแต่ 70 คะแนนขึ้นไป ทั้งนี้ เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถภาษาอังกฤษมากพอที่จะสามารถประเมินความสามารถในการพูดและการแสดงพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่จะเป็นข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ได้เพียงพอ

ข้อตกลงเบื้องต้น

พฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่ตัวอย่างประชากรแสดงออก ทั้งการแก้ไขโดยการเปลี่ยนแปลงข้อมูล การแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสม การแก้ไขข้อผิดพลาด การแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลี และการแก้ไขอื่น ๆ ในขณะที่ผู้วิจัยกำลังเก็บรวบรวมข้อมูลถือเป็นการแสดงออกตามธรรมชาติในการสื่อสาร และเป็นตัวอย่างที่เพียงพอของพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

พฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง หมายถึง การแสดงออกโดยการพูดของนักเรียนที่มีต่อสิ่งที่ตนพูดผิดหรือพูดไม่เหมาะสม ในการวิจัยครั้งนี้จะศึกษาพฤติกรรมการแก้ไขคำพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง 5 ประเภทตามแนวคิดและงานวิจัยของคอรัมอส (Kormos, 2000a: 343-384, 2000b: 145-167) ซึ่งประกอบด้วย การแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูล (Different-Information Repair) การแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสม (Appropriacy Repair) การแก้ไขข้อผิดพลาด (Error Repair) การแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลี (Rephrasing Repair) และการแก้ไขอื่น ๆ (Others) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

การแก้ไขโดยเปลี่ยนแปลงข้อมูล (Different-Information (D-) Repair) หมายถึง การแก้ไขคำพูดโดยผู้พูดใช้ข้อมูลที่แตกต่างออกไปจากสิ่งที่ผู้พูดกำลังพูดถึง ประกอบด้วย

1. การแก้ไขข้อมูลที่ไม่เหมาะสม (Inappropriate-Information (DI-) Repair) หมายถึง การแก้ไขเนื้อหาเมื่อผู้พูดรู้สึกว่เนื้อหาของข้อมูลนั้นผิดพลาด
2. การแก้ไขการเรียงลำดับผิด (Ordering-Error (DO-) Repair) หมายถึง การแก้ไขคำพูดโดยผู้พูดตัดสินใจที่จะเปลี่ยนลำดับของเนื้อหาที่ตั้งใจจะสื่อ
3. การแก้ไขโดยละทิ้งข้อความ (Message-Abandonment (DM-) Repair) หมายถึง การแก้ไขคำพูดโดยผู้พูดทิ้งข้อความเดิมที่ตั้งใจจะสื่อแล้วแทนที่ด้วยข้อความใหม่

การแก้ไขโดยปรับให้เหมาะสม (Appropriacy (A-) Repair) หมายถึง การแก้ไขคำพูดโดยผู้พูดใช้ข้อมูลเดิมที่ตั้งใจสื่อแต่ในลักษณะที่ปรับปรุงข้อมูลนั้น แบ่งออกเป็น

1. การแก้ไขระดับของข้อมูลให้เหมาะสม (Appropriate-Level-of-Information (AL-) Repair) หมายถึง การแก้ไขคำพูดโดยผู้พูดระบุข้อมูลเดิมให้ชัดเจนยิ่งขึ้น
2. การแก้ไขการอ้างอิงที่กำกวม (Ambiguous-Reference (AA-) Repair) หมายถึง การแก้ไขคำพูดโดยผู้พูดแก้ไขคำพูดอ้างอิงที่มีความกำกวม
3. การแก้ไขศัพท์ให้สอดคล้องกัน (Coherent-Terminology (AC-) Repair) หมายถึง การแก้ไขคำพูดโดยผู้พูดแก้ไขศัพท์ที่ไม่สัมพันธ์หรือไม่สอดคล้องกัน

4. การแก้ไขให้เหมาะสมในเชิงปฏิบัตินิยม (Pragmatic-Appropriacy (AP-) Repair) หมายถึง การแก้ไขคำพูดโดยผู้พูดแก้ไขข้อความบางส่วนที่ไม่เหมาะสมในเชิงปฏิบัตินิยมกับสถานการณ์นั้น ๆ

5. การแก้ไขเพื่อปรับปรุงภาษาให้สละสลวย (Repair for Good Language (AG-) Repair) หมายถึง การแก้ไขคำพูดโดยผู้พูดแก้ไขข้อความที่ผู้พูดรู้สึกว่าไม่มี ความสละสลวยเพียงพอ

การแก้ไขข้อผิดพลาด (Error (E-) Repair) หมายถึง การแก้ไขคำพูดเมื่อผู้พูดแก้ไขความผิดพลาดที่เกิดขึ้นโดยไม่เจตนา แบ่งออกเป็น

1. การแก้ไขข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ (Lexical-Error (EL-) Repair) หมายถึง การแก้ไขคำพูดเมื่อผู้พูดเลือกใช้คำไม่เหมาะสม

2. การแก้ไขข้อผิดพลาดด้านการออกเสียง (Phonological-Error (EF-) Repair) หมายถึง การแก้ไขคำพูดเมื่อผู้พูดออกเสียงผิด

3. การแก้ไขข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ (Grammatical-Error (EG-) Repair) หมายถึง การแก้ไขคำพูดเมื่อผู้พูดใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ผิด

การแก้ไขโดยปรับบางส่วนของคำหรือวลี (Rephrasing (R-) Repair) หมายถึง การแก้ไขคำพูดโดยผู้พูดทวนคำพูดโดยพูดเสริมหรือถอดความข้อความเดิมของตนโดยไม่เปลี่ยนความหมายเดิม

การแก้ไขอื่น ๆ (Others) หมายถึง การแก้ไขคำพูดประเภทอื่น ๆ ที่ไม่สามารถจำแนกเข้าพวกในการแก้ไข 4 ประเภทข้างต้นได้

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หมายถึง นักเรียนในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว และมีความถูกต้องในการใช้ภาษา โดยความสามารถในการพูดนี้วัดได้จากคะแนนในการทำกิจกรรมบทบาทสมมติซึ่งเป็นแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูง หมายถึง นักเรียนที่มีผลคะแนนจาก
แบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในกลุ่มสูง 27%

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำ หมายถึง นักเรียนที่มีผลคะแนนจาก
แบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในกลุ่มต่ำ 27%

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย